

ბტბტბტპზი

№ 99

პირა, 8 გინი 1927 წ.

№ 99

ს
პ
ს
ს
ბ
ბ
ბ
ს
ფ-924
ს
ბ
ბ
ბ
ბ
ბ
ბ

ბ
ბ
ს
ბ
ს
ს
ს
ს
ს
ს
ს
ს
ბ
ბ
ბ

თუ რა გეკეთება წარსულ სეზონში იხილავთ ყველა, იხილავთ მალე.

სმენა იწყება საბარბარო თეატრალური პარადი ალდე!

თ ე ზ ი ს ე ზ ი

„დურუჯი“-განიუხსნისათვის

1. იმ დროს, როდესაც ძველი ქართული თეატრი თავში კელაქრულივით ედღო მიწაზე და პირდაპირული მწიკრებოდა თავზე წამოდგარ ცხვირებს, დურუჯის აბომაჭრებელი სტიქიონი ნიაღვრით შემოვიკრა სცენაზე და შეუბრუნებლად წაიკეა ყველაფერი, გარდა ნიკო გოციონისა.

სურათის ეწყინება, თუ დურუჯის მოგარდა იყო ებოჭა ქართულ თეატრის ცხოვრებაში.

მესია მოვიდა!!!
მესია დამწვარი, ცეცხლიანი და გახურებული, როგორც მოხვერი გაზაფხულზე.

2. დურუჯს არ ყოლია წყარო „სცენის წყარო“-ში იქნა ეკასაზე გულსაკლავად გაიხსოვდა თავის ვაი-ვაის, რომ ეს იყო მშობიარეს უფასო კენჭები, რომ ეს იმადღობდა დურუჯი, დურუჯი გაუტრახებდა და კუსტი, როგორც აკაცი ხორავა ერთი ქიქა წაუღიდა ღვინის გადავცრის დროს.

მოვიდა დურუჯი და აამწვანა ბელაქ კამერებისა-გან განმეტრებულად და გადარუჯული მინდვრები.
3. პირეული ბრძოლა, რომელიც მოუხდა ახალგაზრდა დურუჯს — ეს იყო სამკედრო - სასიცოცხლო ბრძოლა „არშინ-მალ-ალანსან“.

ამ ხანას გეოთფის პირველი მინიფესტი, რომელმაც შეიკაბა მთელი დედა-მიწა, რასაც შედეგად მოყვა მიწის-მტრის განმეორება იაპონიაში და სხვადასხვა ქვეყნებში.

— შორს კამერები საბალახოდანს... გაიკიდა ეს მანფეტები და დამფრთხალა კამერები კელ-ამოძიებულნი გაიპარენ საბალახოდან.

გაიმარჯვა შეუდრეკელმა დურუჯმა ყველა ჩემანალეტი, კინორები და არაჟ მინიფები მოწყობებით ჩაბარდა იმეზ გრიშვილის, რომელმაც ყარაიული პატრიუსცემით და მადლობით მიიღო ისინი ახალ შონი გრაფისთვის გამოსაყენებლად.

4. ყველა სეზონი გაუთავებელი დღესასწაული იყო დურუჯისთვის.

ფულებს ოხრად იძლეოდენ, საჭირო იყო მხოლოდ მათი დახარჯვა.

რუსთაველის თეატრი გამოცხადებულ იქნა დამოუკიდებელ სახელმწიფოდ, გარეშე ქვეყნასთან კავშირი ცი ხდებოდა კონტრაბანდიკების საშუალებით.

მიწა წაზარებდა ახალ მანიფესტების გაბედულ სიტყვებიდან; გადმოსროლილებით ვალიორკიდან. ვინ არ იცოდა, რომ აქ იყო ინტანსიტა თაშაში ზაქენსა და კამერებს შორის.

კამერები ქლოშინით დამწროდენ ერთი თეატრიდან წეოვრება, გამძლარი დურუჯი კი „ჰუნდის“ გაეკარგებულ მზის ქვეშ ახალგაზრდული ენერგიით იწოდა სცენაზე, რომ შემდეგ არახიანად მოესვენება შირის ჩრდილში.

გვიანტორ ნაბაჯებით მიდიოდა წინ დურუჯი. დედამწიწის ზურგზე ერთი რომის პაპი იყო უტოლველ და მეორე — დურუჯი.

რეცენზიტები გამოცხადებულნი იყვნენ ხელოვნების მტრებდა და თუ ერთი რაღაცა გაიარა დიდგვას, ეს მხოლოდ ღვინის სისუსტის გამო და არა დურუჯის ენერჯის შენელების.

დურუჯი ლონდა-სავით მსხვირკლად ეწირებოდა ესტრეტის მრისხანე კერებს, რომ შემდეგ ტონიკებამეორელი გადაშვებულყო მალშტრამის მრისხანე მიმინიაროებაში და შიგნმამეწიშის მისტორ წყვილი-აღში ჩაუტყუებულყო.

და ეს თავგანწირვა ხდებოდა იმ სუსხიან ზამთარში, როდესაც კარგი კაცი ძაღლს არ გაავადებდა კარში, და

როდესაც სეზონი იწყებოდა დეკემბერში და სრულდებოდა მარტში.

სურათის იტყვის, რომ ეს იყო სეზონის მისამზაბებედა. არა, ეს იყო ზეიმი და გამარჯვება...

5. დიპლომატიკა უკადრეს წერილამდე აყვანა დურუჯის აქციები და დურუჯი: დაუზოგველად ასაღებდა აა აქციებს.

ამაღალი მოყოლილი სკედი თვალეზში თავგანწირულიად აღიდა და ჩამოიღოდა სამეგრისიან კიბეებზე და როდესაც ქვეცნელიდან ამომძვრალ მამის სულს მამაშვილურად ემსხვიებოდა, გულში იმის ფიჭვი ქონდა, მოჭედების გათავების შემდეგ უტერად დეზერტირკა არ წასულიყო.

ეს არ მომხდარა, მაგრამ კიდევ რომ მომხდარიყო, ეს იქნებოდა დურუჯის და სეზონის უდიდესი მიღწევა; რადგან დურუჯის დევიზი: სანახაბა და სანახაბა... და ამაზე ორიგინალური სანახაბა კი ვის უნახავს რა დასმეუ...

6. ყველა ჩემანალესი გულის გასახებთად, დურუჯი დღით-ღღ იზრდებოდა.

იზრდებოდა ნაცნობების რიცხვიც. ერთი ასეთი ნაცნობი აღმოჩნდა ამერიკაშიც. ცნობილი ამერიკელი ძია.

კინტოს პროტესტი

კინტოს ტიპი არის აღმოსავლეთის ნაღვეტი. კინტო მხოლოდ ტიპია და უნდა გაიდვენოს ლიტერატურიდან, თეატრიდან და სერთოდ ხელოვნებიდან.

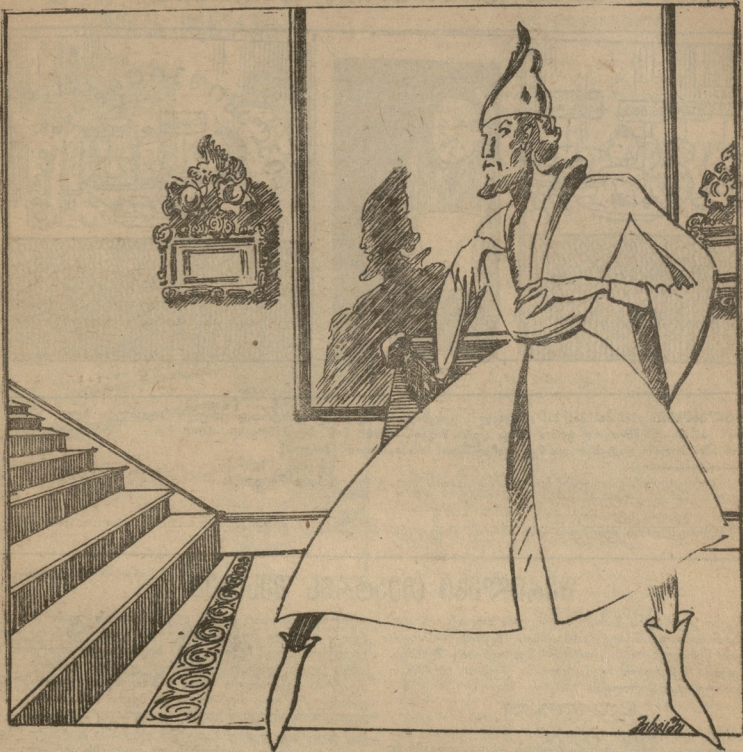
(ტიპინი ტიპისის წერილიდან).

კინტო: შენ თუ ხარ, მე აღარა ვარ? ახი წლობით, ათა-დან-ბაბადან, ტფილისში ვცხოვრობ და ეხლა შენ უნდა გამავლო? ბნელა?

რუსთაველი მიიპარება არ გაუფვათ!

ზოთა რუსთაველი: სად მე, სად „ჩემანდას“ თეატრი? სჯობს, აქედან ვავიარო.

ჩამოვიდა იგი და ღურუჯმაც ახალი გზა მონახა თეატრალურ ხელოვნებაში.

ესენცია: ყოველ ხუთი სიტყვის შემდეგ—ჩემანალა, ყოველ ათის შემდეგ — დედის გინება. (შეიძლება უფრო წშირდაც, გააჩნია პიროვნების კულტურას და განკითხრებას).

ამგვარი მიღწევები არ ქონია და არ აქვს არც ერთ თეატრალურ კოლექტივს დედამიწაზე.

ღურუჯი ერთად - ერთია მსოფლიოში.

უკანასკნელი ლოზუნგი: გინება სცენაზე და გინება პარტერში სავესებით მიღწეულ იქნა 3 მაისის საღამოს.

მაგრამ ღურუჯი მაინც არ არის კმაყოფილი იგი მაინც ძიებაშია.

7. ამ მანიფესტით ღურუჯი მიმართავს ყველას, ვის-

თვისაც ძვირფასია კინოტრების მიერ უკანა ნაწილის ეს-თეტიურად იქით-აქით წქევა, მხარში ამოუღდეს ღურუჯს და ცხოვრებაში გადიტანონ ის, რაც მათ თეატრის სცენაზე უნახავთ და მოუსმენიათ.

ღურუჯი გაბურბებული, და კუსტი მუდამ მედვარად იღებდა ამერიკელ ძიის საღარაჯოზე და ღორსეულ დედის - გინებით გაუმასპინძლებდა ყველა ქვეყნის ჩემანალეს და კანდიდატებს ამ პოსტზე!..

წრეივანდელი სეზონი დამთავრდა და ღურუჯი მიდის...

მაგრამ ღურუჯი ისევ მოვა შემოდგომაზე და მაშინ აჩვენებს საზოგადოებას, თუ რა შედეგებს შიღწია მან ზაფხულში აღბეულ საზოგადოებრივ ასპარეზზე.

ჩუბთაველის თეატრი. ღურუჯის სამფლობელო დედანთან სწორია სინამდბო.

გასტროლიური*) ვალაზია

მვლანოვი: აპა პა! პა! პა! ცოცხალი ცოცხალი სახალ-ახალი გასტროლიური ჯაქსები სულ იაფი! მუქთა! აპა-პა-პა! მხოლოდ ერთი ნახვა ღირს მივაის—2000 მან., სტეპანოვახი—1000 მან., ხმირიოვის—2000 მანეთი აპა, მოდიტ დატბით და მეც დამატბეთ! აპა, მოდიტ, მოდიტ!

*) კორექტორის დაუდევრობის გამო სურათის სათაურში გაიპარა შეცდომა: დაბეჭდილია—გასტროლიური. უნდა იყოს—გასტრონომიული.
**) კორექტორის შენიშვნა: ჩემი აზრით, არავითარი შეცდომა ზრ დამიშვია.

ფერილები თეატრის უსახუბო

ჩვენი უფროსის წარმომადგენელმა რედაქციის დავალებით მიმართა თეატრის საკითხის მცოდნე პირებს მოკლე თეორიული თეატრალური ხელოვნების შესახებ. ზოგიერთმა შეასრულა ჩვენი თხოვნა. ქვემოთ ვებეჭადეთ მათ საინტერესო წერილებს.

ს. აპალოგავი

ინსტრუქციული საკითხი პერიოდში ყველაფერი რაციონალური საკითხი კარდინალურად უნდა გადაიჭრას. თუ არ გადაიჭრა, მაშინ გადაჭრითი აღარ იქნება და სუბტროპიკული აზროვნება ემოციონალური ინდივიდუალიზმში გადაიხეხება. აი ამიტომ არის, რომ ჩემს შემდეგ ვერც ერთმა თეატრის დირექტორმა ვერ იხეირა და ირაციონალურმა სხივმა შეახათა მისტრიციზმის საყარო-შა, არავინ იფიქროს რომ ამ შემთხვევაში მხოლოდ ამოიკვლ ძიას" შესახებ ვლაპარაკობდეთ. ვინაიდან ეს კომედია არის ისეთი სახის ნაწარმოები, რომელსაც ინდივიდუალური შეფერონიდან ასტრაქციული გადაყვარით სუბიექტურ პარაზითი თეატრამდე, სულ სხვაა ექნა. იქ საჭიროა, აუცილებლად, ოპერატორა და აღმშენებელი. თუ ეს ორი პირობა არ იქნება შესრულებული, ის ეყვარება, როგორც ოლსდაც მითითური გორდიესის ხლართი. ამის მიწი უნდა ჰქონდეს თეატრს და აქედან უნდა მიღოდეხს ახალი თეატრი კინოსთან ნელიხელ ჩაქიდებულთ.

ზ. დუღაყაძე

აქედანვე ვაცხადებ—ვი ვლაპარაკობ სინთეტიკურ თეატრის შესახებ, სინთეტიკური თეატრი არის ისეთი თეატრი, რომელსაც ჰქვია ოპერა, მაგრამ ოპერის არტისტები თავისუფლად გამოდგებიან მრავალეპიოდის საშ-

უღრლად, და ისიც მაშინ, თუ ბუნები არ დაირღვევინ-მეული თეატრი მოგვდა. ახალი კი ვაძველეს საფუძველს ვიფიქროთ, რომ ჩემი ოცნება სინთეტიკური თეატრის შესახებ აუცილებლად განხორციელდება. სინთეტიკურმა თეატრმა ყველაფერი უნდა გამოიყენოს: რადიო, ხმ-მ გამამდიერებელი რუპორები და ბევრი რამ, რასაც თანამედროვე ტექნიკამ მაილწია. დროა უკვე უარვყოთ დაბანებულნი შეხედულება, თითქო ოპერაში არტისტე პირდაპირ უნდა მღეროდეს და თვალებს ამრიალებდეს. რატომ არ უნდა გამოიყენოთ მეტნიერება-ტენიანის მოწყვეტი, რატომ უნდა ჩამოვიკლდეთ ცხოვრების სინამდვილეს? ჩვენ რომ წყოს ხმის გამამდიერებელი რუპორები გვექონოდა, მაშინ ქალაქ რიგიდან სავანებოთ გამოწერილ ტენორ გიტნანის ხმის ყველა ვაგაონება და რაზოდან, აი აქა ჩვენი დანაშაული. ეს უნდა გამოვასწოროთ გაი-სისთვის.

პირდაპირ უნდა დავუვათ საკითხი: რა არის თეატრი? თეატრი არის, ჩემი ღრმა რწმენით, კაპრიზიან ქალი. რომელიც არ ზოგავს მწარს და ორმოცდაათი მანეთის მაგიერ ასომიოცდაათი მანეთის მიაკვირებს ოპერული ფინტიფლეუშკაში. აქ არის, ჩემის ღრმა რწმენით, ის ცარიელი დავალი, რომელიც ყველგან უღანბნით იქცევა და სადაც ურავახები დათარეშობენ.

ამიტომ საჭიროა ოპერასა და დრამას შორის კომპროკომპრო გავაბათ. კარგს იხამდა განათლების კომისარიატი, თუ ამ კავშირის გასამყიდელ გვირას ვაყვანდა ამ ორ თეატრს შორის, რომ არტისტებს ოა მოქალაქეთ თავისუფლად შეეძლოთ ოპერაშიც დრამაში წავიდნენ, თუ ოპერა არ მოეწონათ და დრამაში ოპერაში წავიდნენ თუ იქაც მონოლოგები და დიალოგები სიმორით იქნა

ზ ი კ რ ე ბ ი ს ა ლ ო ნ ი ს დ ა ხ უ რ ა ვ ი ს ა ს

ე რ თ ი ს ე ზ ო ნ ი ს ა მ ბ ა ვ ი

მ ო ლ ა მ ო მ ო ზ ო ნ ი ს ა

მ. ჰორელი: საკვირველია, რომ აუცილებლად იმედის დაღუპვა სწორია და არა „ნიმადმის დაღუპვა“. ეს უფრო სწორი იქნებოდა. 15 წელიწადზე მეტია „იმედს“ ვლუპავ და აქამდე არავის დაუფერებია, რომ სამუდამოთ ჩაძირულია.

შესრულებული აი სწორედ აქაა ახალი თეატრის დასაწყისი და ჩვენ იმედი უნდა გვიჩინოთ, რომ ეს განზოგადდება, ვინაიდან უკვე მიზანია ზემო ავკალის პილოტი-სექტორული სადგური, ანუ ზაქისი.

პ ა ა ბ ი მ ა ს ა მ ა

საიპონებთ ვასრულებ თქვენს თხოვნას და მიუხედავად იმისა, რომ ახ, ერთი სიტყვით ვიცი და ვწერ, ადული გულო ასტეფლი და ადამიანობით ყველაფერი, რაც შეი გაქვს. დიას, პალეტი სტუესის ოფელია მონსტერში არ უნდა წავიდეს; ღმერთსა ესთხოვ ჩვენს თეატრში ერთხელ მაინც შემოუხვევდეს, მთლი ოფელია. ჩვენ გვახანთ დურუჯის აზერობებულ ტალღებში არტისტისთვის მთავარი არის სული, შემდეგ დიქცია და მიმიკა, მერმედ კი კულტურა. წინაღ ეს ავლდათ არტისტებს, ესელო კი გავიმბიშებს კიდევ. არაფერია, დე დამბიშდით მშებო, დამბიშდით.

ა ზ ნ ი ა ა ზ ო ვ ი ლ ი

უკაცრავად, დრო არ მაქვს და ამიტომ ვერ ვწერ ზანგი.

მთავარ სახელოვნო კომიტეტის თეატრალურს სექციას ერთ მოკლილ დროს ასეთი აზრი დავხადა:

— საკვირველია, რატომ უნდა იქნეს უქმად მუშათა თეატრი? შენთან არის, სცენა არის და მარტერში სკანდალი სდვას. საჭიროა მხოლოდ რეჟისორის და არტისტების მსწვევა. მორჩა და ვთავად!

ფიქრი და საქმე ერთი იყო. მეორე დღიდანვე მ. ქორელი სეზონის სამზადისს შეუღდა.

ჩ ა მ ო ს ო რ ა ბ ი ს თ ა თ ო ბ რ ი

მ. ქორელი შემსხვევით ქუჩაში შეხვდა ვახტანგ გარიას და თეატრში მოსლა სთხოვა.

მ. გარიას შემსხვევით შეხვდა მ. ქორელს და თეატრში მოსლა სთხოვა.

მ. ქორელმა შემსხვევით ნახა ოჯახში აკვანი, შვი მწოლარე არსება ამოიყვანა და მუშათა თეატრს მიამბარა.

ამის შემდეგ მუშათა თეატრის რეჟისორების კომპლექტი შეიგოს და გაიმართა თათბირი.

დ ა ღ მ ა პ ი რ ა მ ო ლ ი

— ჩვენ ვიცით ორი სტიქია: წყალი და ცეცხლი. მე გობრებო, დივიწით პირველი სტიქიით. სჯობს პირველად გულო გავიფრიოთ. ცეცხლის წყალიდან ბოლოსაც მოვასწრებთ. ჩვენ თუ არ წავეუკიდებთ, სულ ერთია ჩვენს წაუკიდებენ. მე მინდა დაგვად „იმედის დაღუპვა“.

— მე წინააღმდეგი ვარ, — სთქვა ვახტანგ გარიამ, იმედის დაღუპვას სეზონის ბოლოშიც მოვესწრებით, რაღა თავიდანვე ვისაზობ იმედელ, რამოდენიმე თვე მაინც ვიცევეთ იმედინათ!

მ. ქორელი თავდაპირველად თითქმის დაეაბულდა, მაგრამ ბოლოს მაინც თავისი აზრია:

— აქედანვე სჯობია ხალხი ნელ-ნელა შევიჩვიოთ, რომ ბოლოს უტბათ არ დავცეთ თეატრი. სეზონი გაისინა „იმედის დაღუპვით“.

დ ა ღ მ ა მ ო რ ა

პირველი დაღმის შემდეგ მუშათა თეატრის მთლიანად თავისი ცხოვრების ადამი პირველმა შესცვლიდა დღისით ხალხში ცამბრტეკით ტრიალებდა, ერთი წელიწადით არ ისვენებდა, საღამოთი კი თეატრის სალონი: „ში ბალიშ“ თავით ამიოღებდა და გულდამშენდებოა ეძინა, ესეც ხომ საქმეა, როცა სხვა საქმე არაა?

დ ა ღ მ ა მ ა ს ა მ

მ. გარიას ერთ დილას უჩვეული სტუმარი ეწვია. სახეზე მისი ეჩხეოდა.

— მე მოლოდინის დონ-ჟუანი ვახტანგ ვაჩაიას, — გამოემტნაურა უჩხეოდა რეჟისორ გარიას, — გავიჩხე ჩემ შესახებ ტრუტუე მოლოდინის მიერ დაწერილი პიესის სცენაზე.

მ. გარიამ რაღაც უთხრა დონ-ჟუანს, მაგრამ უკანასკნელმა ვერაფერი გაიგო.

ამის შემდეგ დონ-ჟუანი უფრო მეტ სასოწარკვეთილებას მიეცა და ტრილონი გამოიღვა გარიას.

იმედი ღამეს მუშათა თეატრში დაიღვს. „დონ-ჟუანი“ მეორე დღით ვერის ხიდან მტკვარში დამარტრავდა იპოვეს კაცის ვეგამი. გემი დონ-ჟუანი ამოიწარდა.

დ ა ღ მ ა მ ო რ თ ა

ერთ ღამეს თბილისის მთელი მილიცია ფეხზე იდგა მილიციის უფროსმა ხმალაქემ ცხენი შეკაზმა. ცხენით შევიდა ავტომობილში და უზრძანა მოფერს „პოლინი ხოლი“ მიეცა.

— ცხენი რაღათ გინდათ ავტომობილში? — გაკვირვებით შეკითხა თანამეგობრე.

— იმიტომ, რომ უფრო ჩქარა ვასწავებს ავტომობილი, ამით ერთი ცხენის ძალა კიდევ მოემატება — უსაყურა ხმალაქემ.

წ თვალის დახამებებში ქალაქის მთელი მილიცია მორკის ჩინაზე იყო თავმოყრილი. მუშათა თვატრიდან ამ დროს საშინელი ღრიალი მოისმოდა. მილიცია მკვეთა თვატრს, მაგრამ რამოდენიმე წუთის შემდეგ ისევ გაბოვიდა თვატრიდან და გარეთ მყოფ შემხინგულ მოქალაქეთ ამშვიდებდა:

— დაშალოენით, არაფერია! მუშათა თვატრში ჩინეთი ღრიალებს! არტისტების გარდა პარტერში მყოფი ხალხიც ღრიალებს. საღრიალებელი საქმე არა აქვთ, თუ?!

დაღმა მისუთი

ქონიკა გაზეთიდან:
 — „მუშათა თვატრში მ. ქაიურელმა დასდგა არც გინახავს, ევლარ ნახავს“. როგორც ირეკვეს, რეჟისორი ემუქრებოდა თვატრს და კიდევ ბრწყინებულ შეასრულა თვისი ამბეჭობა“.
 მეორე ქონიკა იმავე გაზეთიდან:
 — „სეზონი დასრულდა დაღუპული იმედით“. გემი ღრმადია ჩაძირული.

მის-მენდ.

მარკის თაჰარის კულინაგუი

მართალი მოგახსენით, ჯიბეში მხოლოდ ერთი აბაზიანი მიჰყოდა (თუ კი აბაზს ჰქავილი შეუძლია), ოპერის თვატრში წასვლის სურვილი კი დიდი მქონდა, მით უმეტეს, რომ ერთერთი ბუმბუჩა-ვაზისკვლითავანი იყო ჩამოსული საგასტროლოდ.

იბაღზე შევხვდი ერთ კარგ ნაცნობს—ოპერის გუნდის წევრს, რომელმაც საეუბარო პროტექციით შემიყვანა ოპერის თვატრში, კულისებში გამიყვანა და ერთ მივარებულ კუთხეში დამსვა.

ღარდის ახდამდე კიდევ იყო დარჩენილი რამოდენიმე ხანი და ამიტომ საშუალება მომეცა კულისების საიდუმლოებები გამეცნო. კულისებში ერთი ფუსფუსი იყო: ზოგი ბალერინებს ეთამაშებოდა, ზოგი მომღერალ კლეგებს ეკურკურებოდა, ზოგჯერ ჩაცმისა და გრემების ქეთებაში იყო გაართული.

უცებ თავს წამომადგა ერთი წყვილი: მოცეკვავე ქალი, ანუ ბალერინა და გუნდის მომღერალი ვაჟი. ჩემს დანახაზე ისინი ცოტათი შეკრთნენ და უკან დაიხიეს მე შევიცადე გამოვსულიყავი და ისინიც გამომეყვანა უხერხულ მდგომარეობიდან, და თავაზიანი დიმილით უთხარა:

— გთხოვთ, ნუ შეკრთებით, მე ვახლავართ ძველი მომღერალი, ახლა სხვა პროფესია მაქვს, მაგრამ მომენტურა კულისები და შემოვივით.

— ძლიერ სასიამოვნოა,—მიპასუხა ბალერინამ,— გთხოვთ ვეცნობდით, მე ვახლავართ მოცეკვავე, ეს—მომღერალი, მართალია, ჯერ-ჯერობით დიდ როლებს არ გვაძლევენ, მაგრამ, იმედი, მომავალში აღმინისტრაციას დაუზღოვლებით და ჩვენც დიდ როლებს მივღებთ.

— ნუ თუ გგონიათ, რომ აღმინისტრაციასთან დახლოებაზეა დიდი როლების მიღება დამოკიდებული?

— კმა როგორც ვეტყობათ, არ იცნობთ ჩვენს თვატრს.—მიპასუხა მომღერალმა.—ჰაი, ჰაი, რომ ეგრეა, თორემ ამისთანა ბალერინა უფრალი მოცეკვავე უნდა იყოს? ან ჩემი ხმის პატრონი ვუნდში უნდა ევლეროდ?

— ჯამაგირი რამდენი გაქვთ?

— ჯამაგირი... რამდენიც ვნებავთ. მე, როგორც მოცეკვავეს, მაქვს ეჭვის თუმანი.

— მე, როგორც მომღერალს,—შეიღო თუმანი.

— დანარჩენ მსახიობებს?

— დანარჩენების რა მოგახსენით: ზოგს ათი თუმანი აქვს, ზოგს—ოცი, ზოგს—ხუთასი მანეთი და ზოგს—ათას ორასი.

— ნუ თუ ათას ორასი მანეთი აქვს ვინმეს თვიურად?

— წარმოიდგინეთ, რომ ასეა. ათას ორასი მანეთი ჩვენს პრემიერს—ტენორს აქვს, ამ ჯამაგირისათვის იგი ათჯერ მღერის თვეში, ასე რომ ერთი გამოსვლაზე ას-ოც მანეთს იღებს. საზაგვიროა ისეთი კრიმინალური აქვს, რომ თქვენი მოწოდებულ... სუ-თ... თვატრის გამაგ მოდის... ჩემად წარმოიქცა მომღერალმა.

— მეც, კულისებში რა უნდა?

— როგორ, თუ რა?—კეკლუცად წარმოსთქვა ბალერინამ,—თქვენ აღბათ არ იცით მისი გუნდის ამბავი... ისე უყვარს და ეტრალება თანამშრომლებს, განსაკუთრებით, ბალერინები, რომ, გული ვერ მოუთმენს, თუ კულისებში არ შემოიარა ყოველ საღამოს სა-ოთხჯერ.

ქ. მარჯანიშვილი: სახა ჯან, ამ პატარა მდინარეში გახვლა ვერ მომიხერხებია, დიდს ახლო როგორ მივიყარე?

შ. დუღუჩაშვილი: რას დახრივინობთ ტყუილ უბრალოთ? განა არ იცით, რომ რაც სახარავი იქმნება, მას ბაბუკა წაიღებს?

— ბაბუკინები ვის არ უყვარს, ჩემო ბატონო, ვიყო
 მუქი ხალხია... გავიხსენებ მე.
 — ზოგიერთს არ უყვარს... მაგალითად, იგი... მაგრამ
 დაეინებოთ სახელებს თავი... იგი უფრო მომდევნალ ქა-
 ლებს სწყალობს... თუმცა ბაბუკინებსაც არ...
 — ემარა ჭორიკანობა! — ჭორიღებით გააფრთხილა
 მომდევნალმა ბაბუკინმა. — ქალების მოყვარულობაზე ნუ
 წვია საჭე, თორემ, რაც უფრო მალა იწვევ (თანამდ-
 ზობის მიხედვით), მით უფრო მეტ მოყვარულებს შეხვდე-
 ბი... ახა წაივდიეთ! — დაამთავრა მან და გაიტაცა ბაბუკინა.
 ორი წუთის შემდეგ დეკორაციის დამღმეული მუშა
 შომადგა.
 — გამარჯვება ამხანაგო, მე გახუთის თანამშრომ-
 ლი ვარ და დასათვალისწინებლად შემოვივდი.
 — მაილან კარგი, მაგრამ რა დროს თვალისწინებთ,
 ან რა არის აქ დასათვალისწინებელი? თუ კარგი ამბების
 გაუგება ვინდა, ჩვენს ბუხვალტერიაში შედი და გაამაგი-
 რების სესხა მოიკითხო.
 — როგორ, ნუსხაში რა ახალი ამბავი უნდა იყოს?
 — ის ახალი, რომ ერთი კვირაა ჯამბურის მიღების
 ვადა გავიდა და მე მაინც არ მიმიღია. ეს ვილაქ მივია კი
 ყოველ ღამეს ათას მანეთობით იღებს.
 — რა უწყობთ, მაგია გასტროლიორია დიდი მომღ-
 რალია.
 — ვმომღერალი... მომღერალი კი არა წინასწარ-
 მტყუცელია, მე რომ ვგ ვიყო მკითხაობას დავიწყებ...
 — როგორ?
 — როგორ და ასე: მაგან თურმე ყოველთვის იცის
 რომელ დღეს ავად ვახდებ, ან სურლო რიღის შეეყვება,

ან გრიპი დამეპარებენ. — გუშინღამ ჩვენი კავშირის თავ-
 მჯღმარემ სიხოვა: ერთი კვირის შემდეგ რაბისის დღეს
 და ერთი ყარაჩოლული სინღრა გვიხიბარი იმ დღეს, —
 ვინცერტს ვმართავთ. მივას თურმე ვაუგია, რომ იმ
 ყინცერტში ფულს ვერ მიიღებს და უწინასწარმტყუ-
 ცელია: ასამოწმებით დავთანხმდებოდი, მაგრამ სწო-
 რედ იმ დღეს ავად ვიქნები და არ შემიძლია! — მართ-
 ლად სწორედ „რაბისის“ დღეს ვახდა მძიმე ავად გრიპით
 და მეორე დღეს, ფასიან წარმოდგენის გულისთვის მოი-
 ჩინა თავი. თუ ძა ხარ, აუ შეშკარი ხარ ეს ჩამოვად
 გახუთში.
 — ხალხი ბევრი დადის ოპერაში?
 — ბევრი.
 — მაშ დიდი შემოსავალი ექნება?
 — შემოსავალმა, ჭირი მოვკამა.
 — რატომ?
 — იმიტომ, რომ გასტროლების დროს უდიდეს
 უცმა გასტროლიორებს მიჰქვს და ჩვეულებრივ წარმო-
 დგენის დროს უმცირესობით იყვება თეატრი.
 — კი მაგრამ უმცირესობის უშეუბუნებელი?
 — როგორ არა... ჯერ ერთი რომ მუდმივი ბილეთე-
 ბია უხვად გაცემული და მეორე ხომ იცით: ეს მწერალია,
 უბილეთოდ შემოღობს, ეს მწერლის ცოლია, ისიც უფა-
 სოდ მიღის. ასევე უბილეთობით მიღის ყოველი მომღერა-
 ლი, მისი ოჯახობა, მსახობი, ყოფილი მსახობი, მის
 მეგობარი, მეგობრის ამხანაგ და სხვა. ამას გარდა, ოპ-
 რის თანამშრომლებს, მსახიობებს, ბაბუკინებს, ტენი-
 კურ და არა ტენიკურ პირებსაც ვგებოყავთ: ცოლები,
 (ავარტულები იმ. მე-10 გვერდზე)

წ ი ნ ე მ ი ღ ა ე ნ ე მ ა

საქართველოს
საბჭოთაო
საბჭოთაო

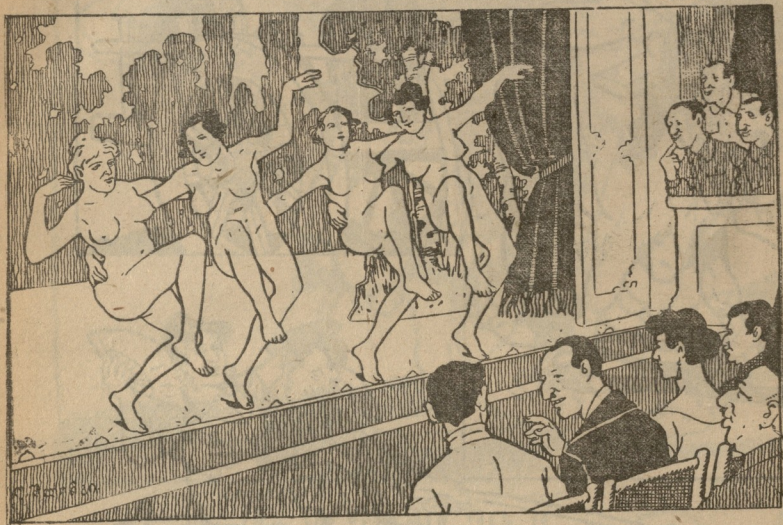

ეს მოაჩვენებს „საბერა კანკები“—ეს მოაჩვენებს მღვდელის ამოკლე „საქები“.

ოპერის „ეილწეხები“

ტე. სახელწიფო ოპერის დირექციამ პარიზიდან საგანგებოთ მოიწვია რეჟისორი ეიხენვალდი. რომელმაც დასდგა ორი ოპერა: „მაჯება“ და „სამსონ და დალილა“. უკანასკნელი ოპერის დადგმა იმათია აღსანიშნავი, რომ სცენაზე 200-ამ დღე ტიტველი ქალი და ვაჟია გამოყვანილი.

მოძალაპე პარტიზში: რა ხაჟირა იყო პარიზიდან რეჟისორის გამოწერა მხოლოდ იმისათვის, რომ ქალები გაეტიტვლებოი! განა ამას ჩვენც ვერ შეგხლებდით?!

შვილები, შვილიშვილები, მეზობლები, ნაცობ-ნათესა-
გები, სახლის პატრონები, სიდედრები, სიძამრები და სხვა
ახლობლები. ასე რომ ოპერის მსახიობებს გული არ გაუ-
ტყუდებათ როცა სცენიდან გადაიხედავენ ხოლმე: თეატრი
საყვია ხალხით.

- რეჟერტუარი როგორია?
- რეჟერტუარი?
- ჰო, რომელ ოპერებს დაგაენ, ან ახალს თუ დგა-
მენ რაიმეს?

— აჰ! არ შეგუამოს ჟირმა! მაგ მხრივ მოსვენებული
ვართ.—სულ იდგებთ ხულიოი ოპერა, იმავე დადგმე-
ბით, იმავე დეკორაციებით და იმავე ძალებით—ასე რომ
მოსვენებული რეჟისორებიც, მსახიობებიც, დირიჟორე-
ბიც და ჩვენც. ახალი ოპერის დადგმას, ხომ იციტ რამდე-
ნი შრომა უნდება და რადგანაც შრომა ადამიანს ღლის,
ცენრიც თავს არ იწყუბენენ და ერთ და იმავეს დაამენ.

— კი მაგრამ ახალი ღროს შესაფერი თუ არ დაიდა
ძველი და მოცვეთილი ოპერა მუშებს ვერ დააკმაყოფი-
ლებს.

— ხი, ხი, ხი! ჩიხითხითა დემონიეტი ჩემა მოსაუ-
ბრე. რომელ მუშებზე ლაპარაკობთ? აქ ათი რეკლიოუ-
ცია რომ მოხდეს, მუშები ამბავსაც ვერ გაიგებენ.

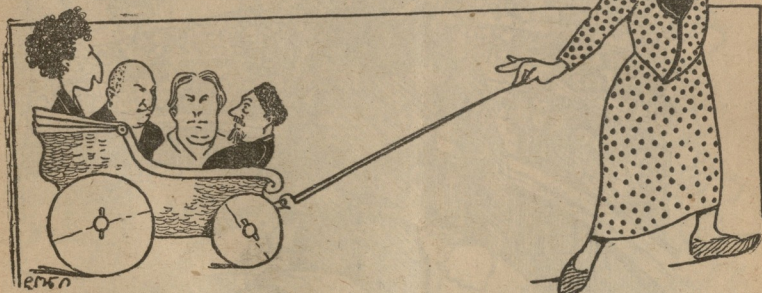
— რატომ?

— რთოგორ თუ რატომ? როდის ნახეთ თქვენ მუშა
ოპერის თეატრში, ან ოპერა მუშათა უღანში? თუ გნე-
ბათი, ახლაც წაივდეთ; თუ ერთ დაზგის მუშას იპოვით
თქვენ თეატრის დაზაზში. ამ უღვაშებს მოვიპარსავ-
განსაკუთრებით ვასტროლების ღროს, ერთი რომ მუშები
არც იმდნად მდიდრები არიან, რომ ოპერის ბილეთები
შეიძინონ (განსაკუთრებით ვასტროლების ღროს) და მე-
ორეც იმ სშორიდან აქ ვერ წამოვლენ, ოპერის მოსასმე-
ნად ოპერის თეატრი კი არ კადრულობს და თითონ არ
მიღის ნაძალდეგში, ან ავლახარში. ასე რომ მუშები
ახალ ოპერებზე პრეტენზიებს არ აცხადებენ, რადგან
ძველიც იშვიათად უნახათ... უკაცრავად, წარმოადგენა
იწებთ... მითხრა მან და ფარღისაკენ გაიქცა.

აღლარა-აღლარხანა.

ნატა პარნაის ქალი

მ ო ნ ო ლ ო ბ ი

— ექვსი წელია, იქვესუ მერტი, რაც ვგოსკინპროზობ; მე სახკინბრეწვი დავაარე ჩემის მარჯვენით, — შეიქმენი დასი, რევისურა, გწვალობთ და ეწრობობთ: ჩემი შორის რომ ესთქვით, ლე ცო-ცობაც გივიმარჯვე-
ნით!

რა ვკვირდა მაშინ, როს პირველად ავიღე ფეხი? — ერთი სამეფენი: კალმისტარი, კინო-მაშინა, ერთიც მაგიადა — გაბრეკალი, ფეხ-მონატეხი, ერთიც... თვითონ მე, მე, რომელიც ვერ შემაშინა ვერც უფულობამ, ვერც სხვა რამე დაბრკოლებებმა, და ნარკომპროსთან დავაარე კინო-სექტორი; ხელისუფლება თანაგრძნობით შემომეგება —

განსა და ფულები და... მეც... გავინდი... მკ, დირექტორი; დირექტობა ზოგს პეონია აჯაბანდადა... — (მე ყურში ვეტყუ: პოკრალეობთ კინო-ბარიშებს) და რომდენ ნაკლებ „ტარტაროზი“ ხმარად მინიშნებს: ვინაჩრობით ვადვიტანეთ პირველი ზაბა: პერესტიანი, ნახაროვი — და კიდევ ბარკი, ამ სხეულეთან მე მჭირდება ქეოსი ძოჯანა და მაგონდება მარცხი, მარცხი და კიდევ მარცხი: ვინ ჩამოსთვალოს სურათები გარდაბაცვლი, რთ ღირს თუნდ ერთი კატეს დაღმა „დინდინაცვლი“?

„შემაკუნების“ გაგრძელება, „საურ-საფლავი“, „წარსულის კომპარის“ დავიკლებ „ორ მონადირეს“, მიითს ფულები, სახკინბრეწვი იყება ფლავით, მაგრამ ამ ფლავით ვინ გამოჰკვებს ჩემს კინო-გმაჯებს? გმირებს? სად არის მერე გმირი, როცა შახიობის ქუჩაში ვეძებ ქაანდით და მერსედესებით? —

ახ, რაიღენი კინო-ლენსაც უნდა დახტო, რომინ დაღამე უნდა გავსო ანაკრეები? — ლეონ რევისორს კვლავ ვერინი სხვა მოგებატა, შახიობებს კი ვესესხებით მუდამ თვარტებს, — გეყავს მხოლოდ ერთი „კანიაკი“, გეყავს მხოლოდ ნატა, რომელიც მუდამ მარხილივით ჩვენ ზღის მიათრეეს... საყვილურები ხშირად ისმის ხალხის მასიდან:

— რა გააკეთა სახკინბრეწვა, ვინ სდგამს სურათებს? რა იქნა თანხა, ავანსები ვინ, სად გაზღდა, ვისა შპატრონობს ვოჯიტიკი — ვინ აპურადებს? ჩემი პასუხი აქ იქნება უმარტივესი:

აქ, სახკინბრეწვში, დანაშაუდი მსუყე ნახუტი, განაწილეს თავის დროზე კინო-სვეცებმა, პერესტიანი, კიდევ სხვები ჩვენ გავსულეთ, (ამის დანახვა უნდა შესძლონ თვითონ ბეცებმაც). კინო — მწერლები გამარჯვლეთ როგორც მცენარე, და პანტახანთი ვირაგებდით ყველგან ავანსებს, ვიძინდით დათვებს, ავტომობილს, უშნო სცენარებს, და რა თქმა უნდა, ყველა ეს კი დახლს არ აავსებს! რა უყთი მერე, მტრის ფულისა ხომ არ გავხდებით? ვისაც კი ვნახავ, ფულს ვისესხებ, (ხუ დაფეთდება!), შევადგენთ ვეგებებს, კვლავ ამ ვეგებებს ვადავხებებით და საქმე მიხივ თავის თავად გამოვყოფთ... სურათებს? იმათ ვადაღებს მერეც მოვასწრებთ, თვით ეგროპასაც (იქ ვიყავი) ჩვენ წინ ვაუსწრებთ, რადგან ვაპარებ მეც ვისწავლო კინო — დიქცია (ჩემი სახელი ისტორიას ენახსოვრება), — სერგოსთან ერთით მარსზე გავიწე ექსპოიტაციას,

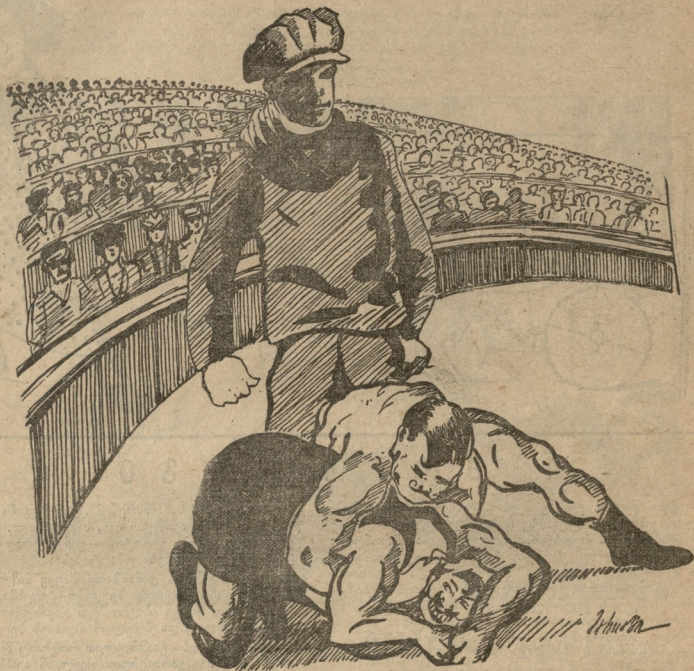
რომ იქ ვადელიოთ პლანეტების ყოფა-ცხოვრება! ჩვენს ცხოვრებას კი თვალთ ვხედავთ და ისეც კმარა რაღათ დავხაროთ დრო იმისი ვადასაღებად? ეჩეკთ ჩევისორებს, ვესურს დავიპოოთ ცისა ვაპარია!

აქ კი, რა მწელი საქმე არის მიწის აღება! ახე, ამრივად, სამუდამოდ, ამერიიდან ჩემს სამფლობილო მაიალ მწვერვალს ვითელი ორამდე, და ოზურეუთში დაწყებული კარიერდან — მივალ დირექტორ — კინო ბრტის — რევისორამდე მაგრამ კი ვიტყვი ფულახლოდ, არ საძრახისად; მიმიე ყოფილა მინაც ქუდი მონამახისა..

თარსი.

ი უ კ ი ლ ი

1 მღ.მ.ი.ღ.ა.შ.მ.: ამ „პრიომზე“ უნდა წავიქცე?

2 მღ.მ.ი.ღ.ა.შ.მ.: ჯერ ვითომ გამიძალიანდი, შემდეგ კი უეცრად ქვეშ მომიქეცი.

ა რ შ ა კ ა ლ ა თ ე ა ტ რ ი

— აჰა, ესეც ტიპატრისგნით მიღებული მორალნი ვას-ბიტანია და ვანათლებლა!

ჭირსტიანო, სუფ-სარქისის მადლი გამიწერეს, თუ ტყუილს გენებოდეთ: მთელი ჩემი სიყმე იმას მოვახმარებ, რომ ცოლ-შვილისათვის რაზეღია მეჭნა და მეც ინტლი-გეცია ხალხის მარაქაში ჩავეფარდნილიყავი! ამის გულის-თვის არაფერსა ვზოგავდი: ფული, სტუმრობა, მისელა-მოსელა, სახლში პიენიკ-პარიფანები და ნასწავლ ხალხის მოყვანა, რომ იმათგნით ნასწავლურს რამეები ვაგვიგო, ახალი ვეიანია მოგვსლოდა რაღა, დღოებმას შავში მიყვო ღლიდი!

სწორეთ—ვამანაკებდი აქ აირია, პაა!

ყისმათმა ისე ვასჭრა, რომ ჩვენ სახლში სულ ტიპატრის ხალხმა დაიწყო სიარული: ზოგი იძახდა—არტიტი გარო, ზოგი—რეისიორის მოადგოლის პაპოშნიკით, ზო-

გი—კაღმისტრიო, —რა ვიცი, ათასი ალია და ოსმანია.. ყველანი ისე ტრიპატულათა ლაპარაკობდნენ, რომ ეს ცოლი და გოგო სულ ვაღამირიეს და ჩემი შუშნაც პრესტაელებინების ხოშზე მიიყვანეს!

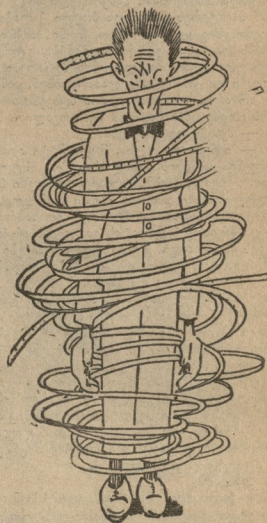
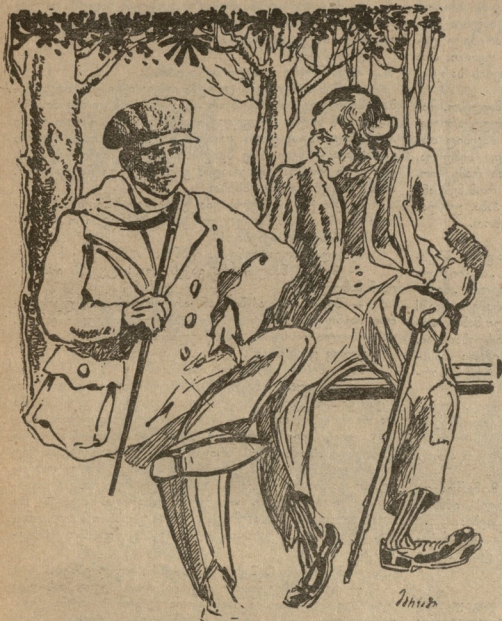
კაცი ვებრდები და ყვენობისა და ოორდანობის მეტი არაფერი მინახია, პაპაც ერთი-ორჯერ მე და შუშნა ლოტოში ვყოფილვარო, პაქრისშეა ვეითამაშნია, ტიპატრში წასვლა კი გვერიდებოდა რაღა, ჩვენი მზა და ჰაქაქი იქ არიენ გვეგულებოდა!...

ამ ვანათლებულ ხალხის მარაქაში ვარივის სურვილმა კი ყველფერი დაგვიწყა და ჰუზურში ამ არტიტების ლაპარაკმა ისე შოპოზები ავიფიონა, რომა ახში ტიპატრის მუშტრებთაც არ ვახებთო? პუტუზ, ზოლოს კი ეს შუშნა და ჩემი გოგო ვარსიკა ტერტერას ყავარჯენით ვით სულ ტრიპატის კარებზე ვყუდნენ და ცველა პრესტაე-

„დამსახურება“

კინო-ლენტოები

ხანშესული ცირკის არტისტი: მე 30 წელიწადი კმუშობდი ცირკში და დამსახურებულს სახელწოდება არ მიმიღია,მეც კი ორი წელიწადი დაჰყავი ტფილისში და დამსახურებული არტისტიც ვახლად.

ტანტი: ვაგონილი გეკნება, ეხლა რაღა ხანაში ვცხოვრობთ.

გამადიდებელ შუშაში დანახული სახანჩმამუშის რეჟისორი.

ლენის პლასტიკები სულ ნიუზსტათა ჰქონდათ ტახები-რეჟული: ისე, რომ ჩემი სახლიც კამაც-კამაც ტიტრის ადლენრა ვახდა რაღა...რასაც იქ გაიგონებდნენ, ყველაფერს კაქაქივით იმიერებდნენ და სახშიც წარმოადგენებს აკეთებდნენ. ჰამაც იძიხდნენ:

— ტიტრი აღმამინს აღმზრდელია. კაცს ვონებას უნათებს, ცხოვრების სარკეა, განათლება და დაწინაურებაო, ჩქ ნათომი სიტყვა სულში, როგორც ფეხატი, ისე უნდა ჩაივლო, რასაც იქ შერებთან, უსეაინა უნდა უყო, ყველაფერი ცხოვრებაში გაიმეორო, თუ გინდა, რომ განათლებულ ხალხში გამოხვიდე და ჰამაც დროებს არ ჩამოიხიო!

ვა, სწორია, ტოჩი-ტოჩია, გაუთებშიც სულ ამისთანები სწორია ხოლმე. მეც არაფერს უშოლი, ნაბაროტ, ვაქებელი-და ფულსაც ვაძლევდი ხოლმე ბილითებისთინი-და. რაც რომ ახალი პრესტაველია იყო,მეოდამ ვგზავნიდი და მეორე დღის მეც ჰასტი ყველაფერი ზეპირათ ვიცოდი... გინდა ზეპირათ ვიგზავო ოტელუსს რამეები?—ერთი შავი ჯგუფილი ბიჭია რაღა—ოტელუა ჰქვინა, იმის ცოლსაც დეზემონის ეტყვიან. ამ დეზემონის თურმე საყვა-

რელი ჰყოლია—იავგრა. ამ ოტელუსს გაუგია ერთხელ, რევენოსტობისგნით დამთვრალი მისულა—და მძინარე დეზემონის ებნება:

— ჰაა, დეზემონა, შე ლუპუსტაცო, რა უყავი ჩემს ბაღადი, იმ ქეციან იავგორასთვის მიგიტია? ეხლავე მე-ბუთის დაგარტამ ძუძუს თავში, შე ბემურაზო, შენაო! ჰამაც კვლამს—მავშ!

სლოვომ, ამისთანა რამეები სულ იცოდნენ შუშანამ და ვარსიკამ!

შავრამ ეს წინათ იყო.

ამ ბოლო დროს კი ჩიჩმაკები აერიათ და სულ სხვა-ნაირათ იქვეყინ: ასმა

— ჩვენ ძველ ტრიოტი აღარა გვწამს, იქ სულ ბებერი კამეჩები თამაშობდნენო, ეხლა ახალი დროა, ცკუსიც შიიცვალა და ისკანიებიცო, რაც რომ ღურჯანბა შამაილეს, მოდნაც ახალი ვანდა და ჰამაც ისეთ პრესტაველენრებას შერებთან, რომ ყველაფერი იასნაო.

წინათაო სულ დლოკანტი სიტყვებს ამბობდნენო, ეხლა კი ყველაფერსა მზარობნენო:—ოყნა, კახა, ბუღა, ჩემნაღა, დედის ვინება და სხვა ახალმონი რამეები,

რაც რომ ცხოვრებაში ნამდვილია არისო. ჰამაც ქალები და ვაყები სულ დოგაოა შიშვლები გამოდიანო და, რაც რომ სკანდლი, ხალხის წინა შეზიბიანო. მერე რა არისო? მეშინაცემობს დრო წავიდა, განაღლებულმა ხალხმა ყველფურს უბრალოთ უნდა უყუროსო, ჰამაც პრიმერი უნდა აილოს და ყველაფერს პაეტარენია უნდა უყოს, არა რომ ტრიატი ჰქვას მასწავლებელია, ცხოვრების სარკვა, განათლება და დაწინაურებუა?!

— ეხლა პრიმერია, „ამერიკელი ძია“ შმაილესო, ძალიან ნაინტერესო რამეა და მიელი ქალები ფურტარივით ეხვევიო. შივ ყველაფერიო, ჩინი ჰამების ხალხიც თამაშობს და ჰამაც ჯერჯერობით გინება, ტანცი, სიმღერა, ასტრაუმიტი ხუმრობა, ლოგინის ჰუნარები და რამეებო. ყველაში უფე იმის ენახე ლაბარაკობენ, ვინც რომ მეშინაცი არ არის, არაფრისაც უნდა თვლიანო. ჰამა, ყველაფერი ის ეგვლობინება, რომ შერი თვლიანო ნაწოო.

— შეუძი კიდევ იქნება?

— იქნება რომელია, მაგს მერე აღარაფერი პრესტავლენია არ არის... დილა-საღამოს სულ „ამერიკელი ძიაო“, სხვა რამეებმა ტრიატი ზარალნი ჩააღო, „ძიამ“ კი ფულის ხვაგი დააყენა ისეთი ნაინტერესო რამეოა შამაში ზოგიერთნი იძიხან რომაო—ეე შუბაზარული მასხარაიზება და მაგისთვის ტრიატის ვაფუქება არ ზრდობო! აი, ფინანსი იძითი თაგი! შუბაზარული რამეები იძითი ჩასაწიხი იგბადო? ყველა ტავარი ბაზარშია, არა რომ ბაზარში არის ცხოვრება და ვყვისო?

— ვებებო:—დიდაცაო, იალწინი წუ ავიწეო, ჰოპოპენი წუ ავიღებია! ტრიატის საქმეებზე იმან უნდა ილაპარაკოს, ვისაც შინ და ჰუნარი აქვს, ჰამაც მაგისთანა ნებროლინნი რამეებს ტრიატში რა უნდა? ხალხში არსად წამოვცდეს და სირცხვილი არ მაჭამო შეჭიქი!...

— ბან ზურეს? იმან ისეც თავისი ჰეარისი მოშორია და განათლებენ დამიწყო ლაბარაკი: ისეთ სიტყვებს იძიხან, რომ ყურებში თითი უნდა დაიკეთ, ჰამაც მენება:

— ჩემი გოგო უღელაში უნდა შვაიყვიო და არტისტობა უნდა ვასწავლოვო, ჩერკესურ კარიე ტანი აქვსო და ჰუნარში ვგასახლებუნსო!...

— ვებებო:

— დიდაცაო, შენ ხალხს ღვირო ხომ არ დაგიღვივა? ჩვენ ველოს სტოიაში რა უნდა. ან მაგის ტელესკოპიენია რა შუეშია და ტანით როგორ უნდა გამოვიდეს არტისტი მეთი?

— თუო, შე გამოურებულყო, სულია კი არა, სტუდიას ვაძოვ, სტუდოს არტისტების სკოლაო, ჰამაც ქალებს ეხლანდელ ტრიატში ბოლინი ჩასტი-ტიტლიკანებს თამაშებენო, და ჩვენ ვარსიკას რა ვახილსა ნახამენ, არა რომ უსაქცივ დიდი ეწევაო?

— ამ საორში რა ვიყავი, ერთიც ენახათ, მეელი ბატალიონი სტუდოსი არ მოგივინდენ? ცოტა ხნის მერე ჩემნი გოგო ვარსიკაც მოვიდა თავისი პადრულებითა. სულ უღელ-ვარად ირტლიევიცა ხალხი იყო, მანერტლანთ ტრიატებზე, პრაიხებრებზე და ცირკურ დაიწყეს ლაბარაკი. ერთი ახმახი ბუკი იძიხან:

— ეს ჩემანალები, ეს გასტრალოროიკები რა ჰიშიკონის ხალხიაო, ამას წინათ თბერიაში ერთი იზგესტნი ვინ-მე მიყავინეს. ბილიტებს ტრიატით ვფასი დაფასე და, ის კი სიმღერის მაგიერად მამალიყინსახივილი ხრისკინებო, ჰამა მეელი ტრიატის ქონება მოლას ფლავეიით იმის ჩაყარეს და ტრიატის მუშეში რა ჯამაგროს კამპოტინი აძლე-ყინს. ბოლოს ვილაკ ზარბიკის პევიცა ქალზე თქო:— იმის ხმა ვაფუქებიაო და აღმათ შიშერი ვაფუქებიაო!...

იცი ამაზე ჩემმა ქალმა ვარსიკამ რა უპასუხა?

— მავათი პატრონიმ დიდაც აყ და ისეო (სხვანაირათ თქო რაღა), გასტრალოროიკების მოყენას ტრიატს ყე არ აძლევს ხერის ჰამა, ზოგიერთი ვინმესთვის არის სასიამოვნერო. ჰამაც იმ ბუვიკას თუ ხმა დაეკარგა, რა უპასუხა, მერე ვაყები კახანა წყავ და ლეკვამ იზოგინისო!...

— ეა, მე ჰელეთ-მელეთი მამივიდა, ის არის უნდა წამოხტე და ამ შრეასახებო გოგოს სულ რბილი ადგლე-

ბი დღეურეოო ცემით—სეთი უსირცხვილო სიტყვებს-სათვის, ჰამა შუეშანა მებნება:

— ჰამა, არმაჯან, არაფერი სთქო, ამ ხალხში არ შამარტებინო, ხამ არ ეგონათ, ვარსიკა მარტო ტრიატს ვაგონილო სიტყვებს იძიხანო!

გავსუმი...
ახლა მთორე ვაგელო ბუკი იძიხან:

— შენ ჰამელები ცირკში თქვი: იქ იაინი მოტყუება, მოკლებული ვანგებ არ აქევენ, რომ კიდევ ათჯერ მივიყინებ ხალხი და ფულები აილოო. ამას წინათ ერთი პარა კი დაიდობ, ერთი კინაღამ წაქეცა და იმან მეორეს გადასძახა:—ნენლა, შე ბემუარაზო, დღეს ჩემი წაქეცვის ჯერი არ არისო! მე კინალამ გადაუხტი და წაყავტეო!...

— ამაზე კი ჩემი ცოლს ენება:

— ვაი ქი, რა ბულსავით ყმაწვილი ხარ, შენ ჩერეს-ჩერე ჯიჯრინი ისევე გეცოდნებაო. წაქეცვიო რაღა, ქი-დაობის მასტერი იქნებო!

— მე ველო მოვითმინე და ვებნება:

— შეუშნ, ნამუსო არა ვაქვს? რა სიტყვებს იძიხი?.. იმან მაჩუქს:

— წუ ხამოფ, არმაჯან, არაიენ ვაგოგოს, უცოდინრით ჩავალოთ, მე ტრიატში ნასწავლი სიტყვები ვამოვ, „ამერიკელი ძიასებო“ მისწავლიო!...

კიდევ გავსუმი...
ახლა მესამე ყმაწვილი იძიხან:

— მე ძილიან მასწავლებს პრაიხებრის ვაპოსოსო ჩემენ გოსკინობრი ცერკეიეთი ჰუნარის ფულებს, ჰამა რაც გამოუტო, ორიოდეს ვარდა, სულ ჩააფლავაო, იმასაც სულ ისეთი ჰობერელო ნადახსები ვაქეცთა, რომ ჰართულიან ასობით დაწერილი რუსული გაუცხიაო. ისე რომ ხალხს იძითი არაფერი ემსობს, ჰამაც სულ ორუბ-ლებსა და მებებს ხატამენ და შოვ საერემენი რამენ არ არისო, კინორატეკები რომ ვერ მოაზრებს, აღწენ და სულ დღეინობით ახალმოდენ კინორეგისტრებს უშეგებენო, ჰუნარში, ჰვერობის კარტეკებზე ფინით რამეებიაო!...

— ამაზე ვარსიკას პადრუგა, პატარა გოგო ენება:

— ჩემი ნაწლებულია ისეთია, რომ ჰვერობას უფე ბუასილო მავრია და იმის ერთი ჯიჯრინი ოყნა უნდა ვაუყვიდესო, ჩემმა ბუნემ და ჰმერბისი მადლობაო, რომ ჰვერობალებს მარტო მოგების ხურუმე აქეთო ჩვენი ვოსკინობრი კი ჯერ სწავლობს და, სანამ ყველა პოპ-ნერები არ ვარეგისტრირდინან, მანამდისნ კარგი კარტინა არ იქნება, ჰამაც, როცა კარტინის სადერენია ძველია, ის დასაჭურისებული რამეაო!

— მე იქ ვივლო მოვითმინე და წამოხტეო, ერთი ყალ-მაყალი ჩავაგდე, პერეკალობი მქვნი და ყველის საყვე-დური უთხარია—მეთი ეს არის თვენი მოხდა და ცოხენა, რომ თქვე ბებურაბო, მაგისთანა რამეებს ტრიატში ვინ იტყვის? სულ თვენი რაზნაიკობით გამოვინილი ფინით რამეებია მეთი!...

— ეა, იმამ მამეცინდენ, შამარტებინს, პარიში მაფურთოხეს, ბრიბარო ვაყავეთეს:

— შენ ნამდვილი ძველი მეშინა ჰყოფილხარ, ქვეყნისა და ვანათლებლის არაფერი ვცოდნობა, ტრიატის კარტეკე ვინახიანო, ის სულ «ცრტაბები» მოგვეყნა იმ პრესტავლებინდენ. რომელი რომ ჩერკესურ ვანაქეშელიაო: „მალ მტრებიო“, „ამერიკელი ძიაო“, „ქავსუქიაო“ და თასხ ფლანდი და ფსტანიო!... თუ არა გჯერა, წაიდი აკადემიისკი ტრიატში და იქ ვაიგავო!

სწორე გიბთა, შამარტებინს ადელი და გამოვიქეცი, იძითი აკადემიისკი!—მაპარაკი ვეღარ მოვითმინე და წამოდელ ტრიატისკენ.

— ჩემ ყისითვე სურინი უფე არ გათავებულა?—ჰამა, ეხლა პრაშენია მიმაქეს რეგისტრო შამა ახმეტელთან, ყველფურის პაეტარენია ქნას და პირალხს ვიყო, თუ რომ თითო ბოლოთმ დღავინოფ ვფასი არ ვაღვავებო! ჰუნარში, მე მინდა სუზონს არ დაუცადო და ეხლავე განათლება მქვილო რაღა,—ეს აკადემია მეც ვაგათეო! **ფარსადან**

ს ნ კ ე ბ ა

„ტარტაროზის“ დავალებით ვინახულე ქვემოთ აღნიშნული აქტორები და გამოვეციხე მათი აზრი თეატრალურ ხელოვნების შესახებ. თუ ვინ რა მიიხრა, წაიკითხეთ და გაიკებთ.

ნიკო გოსირიძე

— ჩემი აზრი სეზონის დასრულების შესახებ ასეთია: სეზონი უკვე დაიხურა. მომავალი სეზონი კი შემოდგომიდან უნდა დაიწყოს. თუ რომელ რიგებში გაიხსნება, ნამდვილად არ ვიცი. ის კი ვიცი, რომ გაის ამა დროს კიდევ ახალი სეზონისთვის მზადება დაიწყება. ნახვამის შინაგანი, ვარგათ იყავი!

ვახტანგ ბარაკი

— წელს ორი ახალი პიესა დავდი. ორივე პიესის პრემიერაზე ბოლომთ იყო ხალხი. ალბათ შემდგომში მოვიდოდნენ, მაგრამ ადრეობა შეუზღო ხელი.

ალ. ახმეტელი

ახმეტელი კარგ გუნებაზე იყო იმ დროს, როცა ჩვენი თურხლოს წარმომადგენელი შევიდა მის კაბინეტში. პირველად თავაზიანად მიიღო, მაგრამ გაიგო თუ არა, რომ თურხალის თანამშრომელი იყო, თონდაკრავივით წამოვარდა და ღრიალი მორთო:

— რაო, პრესის წარმომადგენელი? გაიყავით გარეთ. არ მჭირდება თქვენი ჭკუის სწავლება. რასაც მინდა იმის ვიხამ! მორჩა და გათავდა!

როდესაც ჩვენმა წარმომადგენელმა თავდაბლად უამბო, რომ ჭკუის სასწავლებლად კი არა, არამედ იმისათვის მოვიდა, რომ გაიგოს მისი აზრი საერთოდ თეატრისა და კერძოდ გასულ სეზონის შესახებ, ახმეტელი მოლა.

— თავი და თავი საერთოდ თეატრის საკითხში ის არის, რომ მბრუნავი სცენა უნდა იქნეს. თუ სცენა ტრიპლობს, სხვა ათარაფერია საჭირო. მაქაანშიველი ნელა ატრიალებდნენ, მე კი არიანგივით ვატრიალებ. ასე უფრო ეროვნულია.

— აქტორი?

— აქტორი მიქარავა. საჭიროა მხოლოდ ინტერესი. ხალხმა უნდა გაიკინოს, თუ გინდა შემოსავალი გექნეს. წელს „ჩემნაშა“ აკინებთა დაიბაზს, გისათ მობოდაპირი დიდის გინებას დავიწყებთ და შემოსავლიც ერთი ორად გაიზრდება. ორი წლის შემდეგ კი გინების კურსებს გაეხსნითეს ნიშნავს თეატრის დაახლოვებას მანებთან.

მამყვანილი

— „ამერიკელი ძია“ გინანავს? კინოში ამერიკანსკი ტრუჟი გინახავს? მამ რუსთაილის დრამამ „ამერიკელი ძიაში“ ჩემი ცხენის ეს ტრუჟი რათ არ შეიტანა? და ვიწყადით? განა იმთხუ ნაკლებობა, რაც იქ გინახ?

მ. ჭოკელი

— უზარმაზარი „ტრეანიკა“ დაიღუბა და „ჩემიღ“ რომ დაღუპულიყო, რა გასაკვირობა!

— კი, მაგრამ „ტრეანიკი“ ოკეანეში იყო, თქვენი „ჩემიღ“ კი მუშათა თეატრის სცენაზე უფასულე მე!

მ. ჭოკელმა უქმყოფილოდ გაიმომხედა და შემომიღრინა:

— აღმინისტრაციის ბრალია. სცენის ჭერი იყო შეუკეთებელი. ჭერიდან წვიმა ჩამდიოდა. ჩემ „ჩემიღს“ ესეც ეყოფოდა.

მ. დუღუჩავა

— ხელოვნება და, კერძოდ, თეატრი, ხოლო ოფრო კერძოდ — ოპერა, სულს აფეხუნებს და მას ოდი აფეხუნდებლობითი მიმწინაობა აქვს. ამიტომ იყო, რომ პარიზიდან ეთხნავდნენ ეთხნავდნენ. საერთოდ ჩვენ სპეცებს ვაფასებთ და ამიტომ ეთხნავდნენ უნდა დავაფასოთ. ეთხნავდნენ ი კი დიდი სპეცია სცენაზე შემდეგ ჭალვისა გამოვიყვანება გვექნება.

ი. ზაღვაწიშვილი

ჩემს შეიკივებზე, თუ რა ასწავა თეატრის შესახებ, გედიანივილმა კილოდინ გიტარა ჩამოსხნა და ბოშური რომანის კილოთი დაამოკრა: —გას სოფელი რა შიგინ ხარ, რას გვაბრუნებ, რა წენ გვიმე რომ ვიყავ ოპერაში, მის მას აქეთ ზღვის, სტრიასა.

კ. მარჯანიშვილი

— რუსთაველის თეატრი დიბარე დღურეში ჩავახრე. ეხლა სახკანმეგეში ვარ და, მიღობა დემირის, შორს წასვლა ღობრ დამქირდება. მტკიარი აქვე ჩამობრის. ერთ რჩევს კი მიცემ ქალბოთი აომსკომს: წყალზე მამეგელო საზოგადოება აუცილებლად უნდა გაადიორის.

ველახოში

— მაქვს პატივი გამოვეცნობოთ.—თავაზიანად მომართა ეკლასობმა, — არც გინავ, არც ეთესავ, სამკალი არ გამომელება ვახლოვართ სპეცი, თუ რისი, ეს ჩემს საიდუმლოდებს შეადგენს.

კომბალა.

ეოქავლის თეატრი

